

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Svmmae Virtvtvm, Ac Vitorvm , Tomus ...

Guilelmus <Peraldus>

Lvgdvni, 1585

De octo remediis contra superbiam. Pars IIII.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-46161](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-46161)

in occultis & in apertis: sed non in intentione. In tertia vero specie prætenditur bonitas intentionis. In prima multum occultatur diabolus, in secunda magis, in tertia verò maxime.

De octo remediis contra superbiam. PARS IIII.

Postquam posuimus ea quæ possunt valere ad detestationem superbiam in communi, & posuimus diuisiones pertinentes ad hoc peccatum, & membra profecuri sumus: Vltimo tangemus aliquid de remediis contra superbiam. Et causa breuitatis ponemus octo. ¶ Remedium primum est, consideratio melioris. Greg. Sicut incentiuum elationis est respectus deterioris: ita cautela humilitatis est consideratio melioris. ¶ Secundum remedium est, cohabitatio humilium. Sicut enim ille, qui communicauerit superbo, induet superbiam, vt dicitur Eccl. 13, sic qui communicauerit humili, induet humilitatem. Episcopus Parisiensis Odo, despectiores pauperes semper ante se ponebat in mensa, & alios ex latere. Requisitus est autem quomodo posset hoc tolerare. Respondit, quod quidam nobilis miles eum hoc docuerat, s. Iob, 5, qui dicit: Visitans speciem tuam non peccabis. ¶ Tertium remedium est, consideratio vilitatis corporis, quæ vilitas præcipue apparet in conceptione. Tunc enim est sperma vile, & in fine tunc est cibus vermium, in medio autem vita est vas stercorum. Vnde Michæa sexto: Humiliatio tua in medio tui est. Hieronymus: Quomodo superbit qui semper secum sentinam portat? ¶ Quartum remedium est, exemplum Christi, Bernardus: Medicina tumoris hominis est humilitas Christi. Erubescat homo esse superbus, quia humilis factus est ipse Deus. Intolerabilis est superbia, quæ miles sedeat super scamnum, cum rex iuxta eum sedeat ad terram. ¶ Quintum remedium est, consideratio vilis seruitutis, in qua homo est, si superbus est: quia ipse seruus est diaboli. Ipse enim est rex super omnes filios superbie: vt legitur Iob, 41. ¶ Sextum remedium est, consideratio illius districti iudicij, quod specialiter erit ad humiliandum superbos. Vbi iudicij durissimū his qui præsumunt fieri: ibi Dominus retribuet abundanter facientibus superbiam. Esa. 2. Dies Domini super omne superbum & arrogantē. Et Esa. 28. Pedibus cõculcabitur corona superbia. ¶ Septimum remedium est, miseria huius mundi. vnde Iob sexto: Sagittæ Domini in me sunt, quarum indignatio ebibit spiritum meum. Spiritum, inquam, superbia. ¶ Octauum remedium est, consideratio infirmitatis, quæ in nobis est tam ex parte corporis, quàm ex parte animæ. Ex parte animæ adeo infirmi sumus, vt nec leui cogitationi possimus resistere, nec verbum

bum modicum sustinere, quin ab illo deiiciamur. Ad modicum etiam flatum suggestionis diabolicæ igne infernali toti succedimur, & cuncta bona quæ fecerimus, amittimus. Ex parte exterioris corporis adeo infirmi sumus, vt nec pulicibus resistere possimus. Augustinus: Homo dicit tibi conuicium, & tumes & irascis: pulicibus resiste, & dormias. Ad distemperantiam etiam febrilis caloris vel ad vnum paruum apostema, in cinerem vel puluerem corpus nostrum resoluitur. vnde quidam dicit: Etenim repentinæ modicæque occasio febris, Dissoluit toto quodcumque parauimus æuo.

TRACTATUS VII. De Inuidia.

De ordine dicendorum in hoc tractatu. Et de his quæ valere possunt ad detestationem Inuidia. PARS I.

POST peccatum superbiæ dicendum est de Inuidia quia ipsa est filia superbiæ. De hac hoc ordine dicemus. ¶ Primo ponemus ea quæ possunt valere ad detestationem huius vitij. ¶ Secundo tangemus aliquid de speciebus eius. ¶ Tertio de remediis contra hoc vitium. ¶ Inuidia secundum August. est dolor felicitatis alienæ.

¶ *De his quæ valent ad detestationem Inuidia.*
 Ad detestationem verò huius vitij, Primo facit hoc, quod vitium istud est peccatum in Spiritum sanctum. Peccatum in Spiritum sanctum, secundum vnâ acceptionem, dicitur peccatum quod est contra bonitatem Dei, quæ Spiritui sancto appropriatur, & sic omne peccatum quod est ex certa malitia, peccatum est in Spiritum sanctum. Quod etiam patet per diuisionem peccati in Spiritum sanctum, quod diuiditur in peccatū obstinationis & impugnationis. Obstinatus in Spiritum sanctum peccat, quia in bonitatem Dei quæ hominē ad penitentiam expectat, qui eum quauis eius hostis sit, pascit & vestit, & à demonibus defendit qui eum iugularēt, & ipse sic ingratus bonitati Dei eam impugnat & à bonitate Dei colligit malitiā, & ex misericordia Dei se faurizat sibi iram. Impugnatio verò diuiditur in impugnationem veritatis agnitæ: quæ est in apostatis, & in impugnationem gratiæ, quæ est in inuidis, qui gratiā Dei, quæ est in hominibus, persequuntur & odiunt. Sic ergo manifestum est, quod inuidia est peccatum in Spiritum sanctum, & ideo valde magnum peccatum. Mat. 12. Qui dixerit contra Spiritum sanctum verbum, non remittetur ei neque in hoc seculo, neque in futuro: id est, vix remittetur. ¶ Secundo facit ad detestationem huius vitij hoc, quod ipsum est oppo-